

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415

SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 34

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

AGOST 15. 1942

Crònica

El criteri de que la unitat catalana hagi de representar una continuïtat legal i orgànica del règim de la Generalitat, és una preocupació que comparteixen alguns d'aquells "ex" que pretenen fer veure que han superat la seva posició nacionalista anterior. Però, és hora ja que se'n desenganyin. No pot haver-hi continuïtat de cap mena. Es massa tard.

No és pas perquè creiem que aquesta continuïtat no deuria d'existir. Hagués estat convenient que existís. És una cosa natural en tractar-se del govern d'un estat constituït on la unitat nacional preexistia. No pot considerar-se natural, però, en tractar-se del govern d'una nacionalitat sotmesa, a menys que, els homes representatius dels sectors que l'integraven, es situïn patriòticament en el lloc que correspon a una nació que te encara molt de camí per recórrer fins arribar a assolir la plenitud dels seus drets.

Tractarem d'explicar-nos. El nostre problema s'origina perquè som una nacionalitat i tenim consciència de que ho som. Aquesta consciència estimulada pel sentiment i la intel·ligència, ha rebut sovint l'empenta de la incompatibilitat del nostre tracte amb l'opressor. Hem arribat a la conclusió manifestada clarament per uns i dissimuladament per altres que, amb Espanya, nostre problema no te solució, perquè no les havem amb un estat integral, sinó amb un estat compost de diverses nacionalitats, en situació igual a la nostra, encara que es trobin en un grau diferent de recuperació nacional. En concret, qualsevol ideal ibèric o peninsular que no sigui la fórmula federal hegemònica de Castella, representa això, dissoldre Espanya que te aquest únic sentit: retenir la hegemonia peninsular a tota costa. Quan els nostres homes oblidant això abandonen una posició patriòtica d'acció pel deslliurament definitiu de la pàtria i es planten a la defensa del règim d'opressió, al suport de l'estat polític que detenta la nostra lli-

bertat o a l'espectativa de qualsevol fórmula convencional d'intel·ligència amb el mateix estat, adopten una posició que no te res de nacional, que no representa els interessos nacionals i que, per tant, no és legítima i no pot tenir un sentit de continuïtat. És el cas de Macià quan la dictadura de Primo de Rivera. Sol, a l'exili, va alçar la bandera de la independència i ell representava a Catalunya i no els altres grups submissos, callats o indefinits, "ex" representatius també d'una organització política dissolta per la força.

Els nostres homes polítics han evidenciat que no tenien un criteri nacional unànime. I com que no el tenen no és possible imaginar-se la unitat ni la continuïtat. Poden seguir representant interessos polítics però de cap manera nacionals. No és que hi hagi entre ells diferències tàctiques per assolir un mateix fi. És que no hi ha una densitat patriòtica equivalent. Per això la unitat nacional que ens preocupa a tots, es projecta externament i prescindint dels que no volen o no poden situar-se en l'adequada posició patriòtica.

L'espectacle que donen els nostres "ex" tothom el pot apreciar i ningú se sent confiat a les seves mans. La seva impopularitat es fa cada dia més gran. S'aprecia una diferència notable entre el nostre moviment i el d'altres peninsulars que, justament, s'invoquen com a exemple. Mentre en aquests la consciència nacional no ha penetrat tan endintre l'ànima popular com en el nostre, els seus dirigents són patriotes, són honestos i saben on van. El poble te confiança en els seus homes i obeeix. Hi ha la íntima convicció que no acceptaran mai ni un punt més avall d'allò que patriòticament puguin acceptar. Parlen amb dignitat i no ofereixen l'aspecte confusionari que nosaltres oferim. És natural que els homes dirigents d'un poble tinguin més afinades la sensibilitat i les facultats perceptives. En canvi, els nostres homes semblen aptes per a la primera transacció. És aquesta la sensació que donen. Cadascú per la seva banda especula, parla, argumenta sobre els fets futurs i sobre les fórmules federals, confederals, ibèriques, mediterrànies o llatines, talment com donant voltes a l'entorn d'una posició on deixar-se caure còmodament i restar tranquils i confiats.

Alguns catalans exhibeixen les posicions més contradictòries. Commemoren la República Catalana del 14 d'abril